

i sidste ende skal rykke gulvtæppet væk under vore nationale kanaler: DR 1 og 2 og TV 2.

Og med hensyn til de spørgsmål, som hr. Helge Sander stillede, vil jeg sige, at jeg tror, jeg har været omkring de fleste af dem. Det eneste, jeg ikke har været direkte omkring, er spørgsmålet om ekspropriation.

I forbindelse med NESA-lovgivningen blev det jo også påpeget, at den havde karakter af ekspropriation, men jeg har vanskeligt ved at forestille mig, hvordan det kan have karakter af ekspropriation, når vi i Folketinget skal tage stilling til bevilling af støtte til forskellige formål, at det så også indgår i vore overvejelser, om den støtte nu også er nødvendig. For hvis en bestemt sportsgren har fået solgt sine aktiviteter til tv og derigennem fået et gevaldigt økonomisk tilskud, har den jo ikke længere brug for så voldsomt stor støtte, og derfor mener jeg ikke, det har noget med ekspropriation at gøre. Tværtimod har det noget med retfærdighed at gøre.

Hvem er det, der har brug for støtten? Hvis en idrætsorganisation har solgt eneretten til en bestemt sportsbegivenhed til en tv-kanal for at få mange penge ud af det, skal vi så fortsætte med at give den offentlig støtte i stedet for f.eks. at støtte en organisation, som af hensyn til, at alle skal kunne se de nationale begivenheder på public service-kanalerne, har valgt at lade være med det?

Og til hr. Aage Frandsen fra SF skal jeg sige, at det i hvert fald er en slags imødekommelse, at man vil undlade at stemme til vores dagsorden ud fra det synspunkt, at det godt kan være, at de virkemidler, som vi har nævnt, kan være nødvendige.

Jeg vil gerne sige, at det eneste punkt, hvor jeg egentlig er lidt uenig med hr. Aage Frandsen, er, når der tales om en væsentlig kanal. Jeg mener, det er vigtigt ikke at fastholde et princip om, at alle skal kunne se den. Jeg mener, det skal være ud fra det princip, at alle skal kunne se den uden at betale noget ud over den licens, vi bliver pålagt i det øjeblik, vi erhverver et tv-apparat.

Med henblik på, at debatten bliver taget op igen i forbindelse med den idrætspolitiske redegørelse, vil jeg gerne sige, at det er jo kun en del af det område, debatten omhandler. Den omhandler også andre kulturelle anliggender.

Fru Sonja Albrink havde en tilkendegivelse af, at det kan være nødvendigt at kigge på en modregning. Det synes jeg også er positivt.

Og så helt over i den anden ende til Dansk Folkeparti: Det var jo næsten, hvad man kunne forvente, og jeg synes, det er en glimrende vision – forstået på den måde, at når hr. Ole Donner fortæller om, hvordan hans fremtidsvision ser ud, er det ene og alene ren brugerbetaling, og alt, hvad der hedder public service, og alt, hvad der handler om den nationale identitet gennem vores kulturelle formidling, er væk. Jeg synes, det er interessant, at man har indgået et medieforlig, hvor hr. Ole Donner rent faktisk har vetoret over for et hvilket som helst progressivt skridt, der skal tages inden for medieforligets rammer for at dæmme op for en sådan udvikling. Men det er i hvert fald klar tale.

Når det generelt drejer sig om De Konservative, Venstre og i øvrigt også Fremskridtspartiet, undrer det mig lidt, at man sætter så stor lid til, at markedskræfterne skal regulere det her, men samtidig godt kan se, der er et problem, når man ikke er villig til at se det problem i øjnene i tide. Man vil vente, til det er for sent.

Jeg vil gerne understrege, at hovedformålet med at rejse denne forespørgselsdebat netop var at få sat hele debatten i gang i tide. Som hr. Ole Donner sagde, skal vi ikke kun sige ja eller nej til »pay per view« på 10 sekunder i en tv-kanal, og nu er der i hvert fald blevet mulighed for, at offentligheden kan at få lidt mere indsigt i, hvad de enkelte partier mener om »pay per view«, og hvilke initiativer, de mener, der skal tages i den forbindelse.

Med disse bemærkninger vil jeg selvfølgelig anbefale, at man stemmer for det dagsordensforslag, vi har stillet.

(Kort bemærkning).

Helge Sander (V):

Jeg vil gerne sige tak til hr. Bent Hindrup Andersen for det ærlige svar vedrørende markedskræfterne. Selvfølgelig har de indflydelse på prisfastsættelsen, og det var det ærlige svar, som kulturministeren ikke turde give. Men reelt er forholdene jo, som hr. Bent Hindrup Andersen gengav det. Til gengæld tror jeg, hr. Hindrup Andersen bliver nødt til at revurdere sin mening om ekspropriation, for selvfølgelig er der tale om ekspropriation, hvis man tager nogle rettigheder, der giver en indtægt.

Jeg vil gerne igen gøre opmærksom på, som det også fremgik lidt tidligere i debatten, at med hensyn til boksekampen med Brian Nielsen – som formentlig har været en spore for Enhedslisten og baggrunden for forespørgslen i dag –